

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΤΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΨΑΙΣΕ ΝΕΥΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λίγες στιγμές πέρασαν.
"Ο "Αλεξ, περίμενε.
'Ελαφροπαθήματα ανήγχανον & ξυφνα απ' έξω κι' ή πόρτα άνοιξε. Ήταν ή Ριρή, με πρωινό φά-

ρεμα φαρδύ αρκετά για να μη φαίνεται ή έγκυμοσύνη της. Τό πρόσωπό της είχε μιά χτυπητή χλωμάδα. Φαινόταν άνησυχη. Μόλις αντίκρυσε τόν "Αλεξ, έτρεξε κοντά του λαχταριμένη και τούβωσε τó χέρι.

- "Α, έδω είσαι, "Αλεξ; τού είπε.
"Ο "Αλεξ της φίλησε τó χέρι και τής είπε σιγανά:
- Δέν έχω παραπάνω από δέκα λεπτά πού ήρθα.
- Σ' εύχαριστώ για τά τριαντάφυλλα, "Αλεξ. Τι ώραίς άνηθ! Πού τά πέτυχες ατή τήν εποχή;
- Είπε τής σέρας, Τριανταφυλλίης Λουξεμβούργου, άπάντησε σιγανά ό "Αλεξ.

Τήν ίδια στιγμή ανήγχανον απ' έξω θήματα. Ήταν ό Προκόπης, Μπήκε μέσα κρατώντας δυό συναλλάγματα και ένα γράμμα χωρίς φάκελλο. Τά έβλεπε στόν "Αλεξ και τού είπε:
- Πάρτα. Τά είχα έτοιμα άπό προχτές, τó θράβυ πού μου μίλησε για δλ' ατά ή ψάφω.
"Ο "Αλεξ έβριξε μιά ματιά στά συναλλάγματα και μουρμούρισε πειραγμένος :

- "Από πνήντα χιλιάδες τó καθένα! Μά για ποιόν με πήρατε; Ατά δέν φτάνουν ούτε για πιπέρι.
- Πάρε ατά τώρα, τού είπε ό Προκόπης, κι' άλλη φορά σου δίνω και για πιπέρι. Και τώρα βάλε έδω τήν ύπογραφή σου.
Και τού άπλωσε τó γράμμα.

- Τ' είν' ατό; ρώτησε ό "Αλεξ.
- Τό προσούμφω για τήν αντιπροσωπεία πού μου παραχωρείς. Λέω μέσα τó γράμμα πώς για τó ποσόν θά συμφωνήσουμε άργότερα. Ατά πού σου δίνω τώρα είναι, να πούμε, ή μπροστάντζα τής μπροστάντζας.
"Ο "Αλεξ έβριξε ένα γρήγορο θλέμμα στό γράμμα κ' ύπόγραψε. Και κατόπι, με ύφος θυμωμένο δñθεν, τούπίσε τά συναλλάγματα λέγοντας:
- "Ας είνε... Δέν πειράζει... Μά άλλη φορά να 'ή δίνετε σέ μένα τέτοια γελοία πράα.

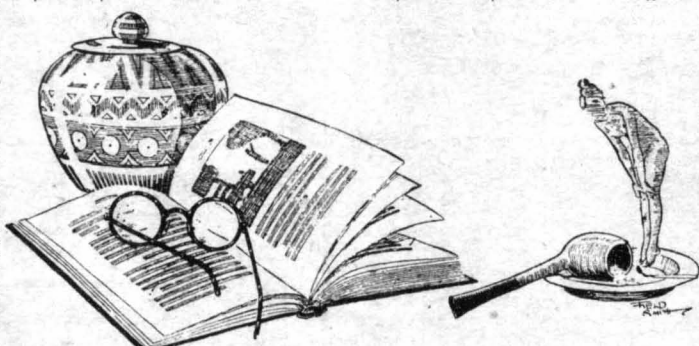
"Ανοιξε τήν ίδια στιγμή ή πόρτα και παρουσιάστηκε ό καμαριέρης.
- Φέρανε κάτω ένα εικονοστάσι, είπε στόν Προκόπη.
- Εικονοστάσι! άπόρησε ό "Αλεξ.
- Γιατί όχι; τού είπε ό Προκόπης. Είναι δικό μου. Τόσα μόμπια έχετε δώ μέσα και εικονοστάσι πουθενά. Παράγγελα λοιπόν κι' έγώ ένα για να μιλάω κάπου - κάπου με τó Θεό.

Και γυρίζοντας κατόπι στόν καμαριέρη τού είπε :
- Φέρτο άπάνω, παιδί μου.
"Ο καμαριέρης έφυγε και ξαναγύρισε σέ λίγο κρατώντας ό εικονοστάσι.
"Ο Προκόπης ένθουσιώστηκε.

- Μπράβο! Μπράβο! Πρώτης τάξεως τó σκαρώσανε!
"Ο "Αλεξ έκανε κάποιο μορφοσμί. "Ο Προκόπης τόν είδε.
- Δέν σου άρέσει δηλαδή; τόν ρώτησε, "Αμ' θέθαια... "Αν ήταν καμιά έξοτήθη από κείνες πούχουμε στή σάλα θά σου πήγαινε κουτί.

Και γυρίζοντας στόν καμαριέρη:
- "Ελα να θάλουμε τó εικονοστάσι στή θέσι του.
"Ο "Αλεξ κι' Ριρή μείνανε μόνι.
- Λοιπόν; τόν ρώτησε ή Ριρή. Είσαι εύχαριστήμένος;
- Κάθε άλλο, "Αθλιότητες! "Ακοός να μου δώση μόνον έκατό χιλιάδες! Πρέπει να θάλης τά δυνάτα σου, άγάπη μου και να μου τόν ήμερέψης.
- Νάφερες σέ τι κόπο με θάζεις, "Αλεξ! είπε ή Ριρή. "Εχω

τούψεις σχεδόν.
"Ο "Αλεξ ξαφνιάστηκε.
- Αυτό έλειψε τώρα, είπε, νάχης και τούψεις. Διάθολε! Τόν φύλακα άγγελό τού παλισταθερνιάρη θά κάνης;
"Η Ριρή άπόρησε:
- "Ωστε τó ξέρείς ; ρώτησε.
- "Αν τó ξέρω;... Μά για τóσο άφελή με πήρες να πιστέμω βλασας τά παραμύθια και τά πηγάδια και τά πετρέλαια;
- "Εστο... αλλά μη ξεχνάς ότι ό ταθερνιάρης ατός θά χορεύη άυριο στά γόνάτα τού τó γιού σου.
- Αυτό δέν με συγκινεί καθόλου. Κι' αν θά τόν χορεύτú τó κέφι του θά κάνη. Αυτό μολιψιε άλλωστε να χρωστώ εύγνωμοσύνη σ' άλλους τούς παππούδες πού χορεύουν τά παιδιά μου στά γόνάτα τους.
- Πόσο ρόδινα τά θέλεις τά πράγματα! Και τó σκάνδαλο; Δέν σέ φοβίζει τó σκάνδαλο;
- Μην άνησυχείς, άγάπη μου, κανένας κίνδυνος δέν ύπάρχει.
- Δέν άνησυχώ. 'Εξ άλλου μίλησα με τή μητέρα μου για τή ζήτμια τού παιδιού. Τι θά κάμω όμως με τόν άνδρα μου και πρò πάντων με τόν γέρο αυτόν πού μ' έχει άγαπητήν τρελλά;...
- Τό πράγμα είναι άπλούστο. Στό γέρο θά χάρισης έν έγγονάκι. Πολύ πού σύντομα μάλιστα απ' ό,τι τó περιέμει. "Εσο για τόν άντρα σου; Δέν τόν έχω για κούτú. Τού δώσαμε μιά

γυναίκα πού τούπεφιε και πολύ... μιά πρúκα τρανταχτή... μιά έδρ-στη Βουλή. Τού έτοιμάζουμε μάλιστα τώρα κι' ένα χαρτοφυλάκιο. Και τί τού ζητάμε έ-μείς; Νά δεχτή για δικό του ατό τó παιδί. Θάνε λοιπόν τέρας άχριστίας αν δέν κλείση κι' ατός λίγο τά μάτια του.

Τή στιγμή ατή παρουσιάστηκε ό καμαριέρης.

- "Η κυρία Λένα Δέρβου, κυρία, είπε στή Ριρή.

"Η Ριρή τινάχτηκε άπάνω θυμωμένη.

- Τής είπες πώς είμαι έδω; ρώτησε.
- Δέν ήξερα πώς δέν είσαστε έδω, κυρία, άπάντησε ό καμαριέρης.
- Τι άνόητος. Θεέ μου, τι άνόητος! παραπονήθηκε ή Ριρή άπελοπιμένα.

Και κατόπι είπε στόν καμαριέρη:
- "Οδηγήσε ατή; τή κυρία Δέρβου έδω.
"Ο καμαριέρης έφυγε.
"Ο "Αλεξ κύτταξε τή Ριρή ξαφνιασμένος.
- "Εδω θροικέται ατή; τή ρώτησε, έννοώντας τή Λένα.
- "Εδω, άπάντησε μηχανικά ή Ριρή.

Και συνέχισε σαν να μιλούσε στόν εαυτό της:
- Τι αϊφνιδιασμός! Ούτε γράμμα, ούτε τηλεγράφημα, ούτε τηλεφώνημα... Μας πέφτει στή μέση ξαφνικά σαν κερυνός. Γύρισε κατόπι στόν "Αλεξ και τού είπε σοβαρά.
- Κύτταξε ιην άρχίσις μπροστά της τά συνηθισμένα σου. "Ακουσε; Νά τó ξέρης θά θυμώσω.
- Καλά, καλά, τής άπάντησε ό "Αλεξ καθουαχζόντας τήν.

"Αμέσως σχεδόν πρόβαλε και ή Λένα. Φορούσε ένα πρωινό φόρεμα και ήταν δροσερή και φιγουράτη.
- Δέν είσαι μόνη σου, θέλω, είπε στή Ριρή, ένω φιλιόντουσαν.

Και κατόπι γυρίζοντας στόν "Αλεξ τόν ρώτησε:
- Τι γίνεται υιέ τής άπαλωδης;
"Ο "Αλεξ τής φίλησε τó χέρι χαμογελώντας γεμάτος ίκανοποίηση.

(Ακολουθεί)